

קוֹנְטָרַס

שְׂמַחַת הַחַיִּים

יִגְלֶה לְאָדָם, שְׂפָל תְּכָלִית הַחַיִּים הִיא לְהַפְּךָ אֶת
הַמְרִירוֹת לְמַתִּיקוֹת וְאֶת הָעֲצָבוֹת אֶל תִּקְוָה
הַשְׂמָחָה, לְשַׂמַּח אֶת עֲצָמוֹ בְּכָל מִינֵי אַפְנִים
שְׂבַעֲוֹלָם, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִזְכֶּה לַעֲבוֹר אֶת זֶה הָעוֹלָם
בְּשָׁלוֹם.

*

בְּנוֹי וּמִיֶּסֶד עַל-פִּי דְבָרֵי

רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹר הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן
בוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוּנְנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ
רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרֶסְלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ.

וְעַל-פִּי דְבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ

הַקְּדוֹשׁ, אֹר נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רָז לֹא אָנִים לִיה
רַבִּי נַתָּן מִבְּרֶסְלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ,

וּמִשְׁלָב בְּפֶסוּקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, כְּתוּבִים וּמַאֲמָרֵי
חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזֶהר הַקְּדוֹשׁ.

*

הוֹבָא לְדָפוּס עַל-יְדֵי

חֲסִידֵי בְּרֶסְלָב

עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תוֹבֵב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר : עַקֵּר הַשְּׁלֵמוֹת
בְּזֶה הָעוֹלָם, לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה,
וּכְפִי שִׂמְחָתוֹ שֶׁשִּׂמַּח, כֵּן זֹכָה
לְשִׁלְמוֹת הָעֲלִיוֹנָה בְּיוֹתֵר; וְעַל-כֵּן
צָרִיךְ לְמָסוֹר אֶת נַפְשׁוֹ עַל נִקְדַּת
הַשִּׂמְחָה, וּכְכֹל שֶׁיִּהְיֶה בְּשִׂמְחָה, כֵּן
יִגִּיעַ אֶל שְׁלֵמוֹת יוֹתֵר גְּדוֹלָה.

(אמרי מוהר"א"ש, חלק ב', סימן תרד)

קוֹנְטְרָס

שְׂמֵחַת הַחַיִּים

א.

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲלֵיכֶם לְדַעַת, כִּי חַיֵּי
הָאָדָם בְּזֶה הָעוֹלָם קָשִׁים מְאֹד, וְלְכֹל אֶחָד יֵשׁ
הַעֲלִיּוֹת וְהַיְרִידוֹת שָׁלוֹ, כִּי אֵין אָדָם דּוֹמָה לַחֲבֵרוֹ
כָּלֵל, וְיִכּוֹל הָאָדָם לַחֲשֹׁב, שֶׁלַחֲבֵרוֹ טוֹב מְאֹד וְלוֹ
רַע מְאֹד, וּבְאַמַּת אִם רַק שׁוֹמֵעַ בַּפְּרָטִי פְּרָטִיּוֹת מֵה
שְׁעוֹבֵר עַל חֲבֵרוֹ, אֲזִי מִתְחִיל לְהִתְבַּיֵּשׁ אִיךָ נִפְל
בְּדַעַתוֹ כָּל-כָּךְ לְקַנֵּא בְּזוֹלָתוֹ, בְּשַׁעַה שְׁעוֹבֵר עָלָיו
פִּי כַּמָּה וְכַמָּה יוֹתֵר מִמֶּנּוּ; לְזֹאת רְאוּ, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי
הַיְקָרִים, לֹא לְהִתְבַּלְבֵּל מֵאִף אֶחָד בְּשׁוֹם פְּנִים
וְאַפֵּן, כִּי כָךְ הֵם הַחַיִּים בְּזֶה הָעוֹלָם, שְׁעוֹבֵר עַל כָּל
אֶחָד מֵה שְׁעוֹבֵר, וְעַקֵּר גְּדֻלַּת הָאָדָם וְהַצְלָחָתוֹ,
כְּשִׁזּוּכָה לְהַפְּךְ אֶת כָּל הַמְרִירוֹת וְהַנְּפִילוֹת וְהַקְטָנוֹת

וְהַשְּׁלָכוֹת וְהַהֲרַפְתָּאוֹת שְׁעוֹבְרוֹת עָלָיו בְּכָל יוֹם
 וַיּוֹם אֶל תִּקְוָה הַשְּׂמִיחָה וַיֵּשׁוּב הַדַּעַת, וּמִשְׁתַּדֵּל
 לְהַמְתִּיק מִמֶּנּוּ אֶת כָּל הַגְּבוּרוֹת וְהַדִּינִים. וּבְזֶה
 נִמְדָּדַת גְּדֻלַּת הָאָדָם — כְּפִי שְׂזוּכָה לְשִׂמְחָה אֶת
 עֲצָמוֹ מִתּוֹךְ הַמְרִירוֹת וּמִתּוֹךְ כָּל הַבְּלִבּוּלִים דִּיקָא,
 וְלֹא רַק שְׂמִיחָה אֶת עֲצָמוֹ אֲלָא גַם מִשְׂמִיחָה אֶת
 זוּלָתוֹ, אֲשֶׁר זוֹהִי הַמְצָנָה הַגְּדוּלָה בְּיוֹתֵר, וְאִין עוֹד
 מְצָנָה יוֹתֵר גְּדוּלָה מִזֶּה — לְשִׂמְחָה אֶת עֲצָמוֹ
 וּלְשִׂמְחָה אֶת אַחֲרָיִם; אֲשֶׁר־י מִי שְׂזוּכָה לְהַגִּיעַ לְיֵשׁוּב
 הַדַּעַת אֲמַתִּי, וַיּוֹדַע וְעַד אֲשֶׁר כָּף הֵם הַחַיִּים —
 שְׁעוֹבֵר עַל כָּל אֶחָד מְרִירוֹת דְּמְרִירוֹת, וְעַקֵּר גְּדֻלָּתוֹ
 — שְׂזוּכָה לְהַגִּיעַ אֶל "שְׂמִיחַת הַחַיִּים", לְהַפְּךָ אֶת
 הַמְרִירוֹת לְמַתִּיקוֹת וְאֶת הַיְגוֹן וְאֲנָחָה לְשִׂמְחָה, וְאִז
 טוֹב לוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא; כִּי כָּל מֵה
 שֶׁהָאָדָם מִשְׂמִיחָה אֶת עֲצָמוֹ, וְרוּאָה וּמִבִּין וּמִשְׂכִּיל
 שְׂלֹא כְּדָאִי לְהִיּוֹת כָּל-כָּף שָׂבוּר, עַל-יְדֵי-זֶה הוּא
 זוּכָה בְּאַמֶּת לְ"שְׂמִיחַת הַחַיִּים", כִּי רַק בְּזֶה תְּלוּיָה
 "שְׂמִיחַת הַחַיִּים"; אֲשֶׁר־י מִי שְׂמִיחָה אֶת עֲצָמוֹ
 בְּדַבָּרִים אֱלוֹ, וְאִז טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים, כִּי עַל-יְדֵי-זֶה
 יִזְכָּה בְּאַמֶּת לְשׁוּב אֱלָיו יִתְבָּרֵךְ, וַיִּמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ
 עֲרִבוּת, נְעִימוּת, יְדִידוּת, זִיו, חִיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ
 בְּכָל פַּעַם, כִּי עַל-יְדֵי שְׂמִיחָה אֶת הַמְרִירוֹת

שמחת החיים

תקג

למתיקות, על-ידי-זה זוכים לרשת את שני העולמות — העולם הזה והעולם הבא גם יחד.

ב.

בני ובנותי היקרים! עליכם לדעת, כי החיים של האדם קשים ומרים מאוד, ואין לכם בן אדם שלא יעברו עליו משברים וגלים, ואף שנדמה לכל אחד ואחד כאלו אצל זולתו הולך הכל קל מאוד, עליכם לדעת, כי הכל המיונות, כי אין אחד שיגלה באמת מה עובר בתוך ביתו, ולכל אחד ואחד יש משברים וגלים, צרות ויסורים, קטנות, חלישות הדעת ועגמת נפש משלו, ואם הייתם שומעים מה שעובר על אחרים, לא הייתם חפצים להתחלף אתם, וזה ברור למי שמפיר היטב את כל מה שעובר בזה העולם, כי רק קטני הדעת והשכל חושבים שאצל זולתם הולך הכל בנקל וכשורה בלי בעיות, ובאמת לא-כן הוא, כי אין לה בית שלא תהיה שם איזו צרה, וכל אחד ואחד מקבל את המנה שלו, אך מה שאתם רואים שאחרים שמחים, כי הם לוקחים את החיים יותר בנקל, אשר זה נקרא "שמחת החיים" — לא לקחת כל

דָּבָר אֶל הַלֵּב, יִהְיֶה מָה שְׂיִהְיֶה וְיִהְיֶה אִיךָ שְׂיִהְיֶה,
 כִּי אֶפְלוּ שְׂתִהְיֶה הַצָּרָה הַגְּדוֹלָה בְּיוֹתֵר, אִם רַק
 זוֹכִים לִישׁוֹב הַדַּעַת אֲמַתִּי אֲשֶׁר יִמִּינוּ כְּצֵל עוֹבֵר,
 וְהֵנָּה יוֹם וְהֵנָּה לַיְלָה, וְהֵנָּה שָׁבוּעַ וְהֵנָּה חֹדֶשׁ וְהֵנָּה
 עוֹבֶרֶת שָׁנָה, וְהֵנָּה כְּבָר יִפְרָחוּ יְמֵי חַיָּיו בְּעוֹלָם
 הַזֶּה, וְלוֹקָחִים אֶת הַכֹּל בְּקָלוֹת וּבְנִקְלָה, אֲזִי דִיקָא
 מְצַלִּיחִים בְּזֶה הָעוֹלָם הָעוֹבֵר, כִּי הָאָדָם צָרִיךְ לִישׁוֹב
 עֲצָמוֹ הַיָּטִב הַיָּטֵב, אֲשֶׁר בֵּין כֶּף וּבֵין כֶּף יַעֲבֹרוּ
 הַיָּמִים וְהַלֵּילוֹת, הַשָּׁבוּעוֹת, הַחֹדָשִׁים וְהַשָּׁנִים,
 וּבִידְעוֹת אֱלוֹ עוֹבְרִים אֶת הַחַיִּים בְּנִקְלָה, וְשׁוֹחֲקִים
 מִהַכֹּל, לֹא-כֵן כְּשֶׁאָדָם לּוֹקַח כֹּל דָּבָר אֶל לְבוֹ, וְכֹל
 דָּבָר קָטָן שְׂקוֹרָה עִמּוֹ שׁוֹבֵר אוֹתוֹ וּמַעֲצִיבֵן וּמְדַכָּא
 אוֹתוֹ, אָדָם זֶה מְרַגֵּשׁ כָּל מִינֵי מְרִירוֹת דְּמְרִירוֹת,
 וְצָרִים וּמְרִים לוֹ הַחַיִּים, וּבְבִקָּר אוֹמֵר מִי יִתֵּן עָרֵב,
 וּבְעָרֵב אוֹמֵר מִי יִתֵּן בִּקָּר, וְכֹל-כֶּף מֵר לוֹ עַד אֲשֶׁר
 רוֹצֵה לְבָרַח מִהַמְּצִיאוֹת, כִּי קָשָׁה לוֹ לְקַבֵּל אֶת
 מְצִיאוֹת הַחַיִּים, וְזֶה אֲשֶׁר מְדַכָּא וּמְמַרְר וּמַעֲצִיבֵן
 וְשׁוֹבֵר אֶת הָאָדָם; עַל-כֵּן רָאוּ, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים,
 לֹא לְהִיּוֹת בְּטָלָנִים, רַק תִּקְחוּ אֶת כֹּל הַחַיִּים בְּנִקְלָה,
 שְׂזֵה נִקְרָא "שְׂמַחַת הַחַיִּים", וְתִשְׁכְּחוּ מִהָעֵבֶר
 לְגַמְרֵי, וּמִכָּל שִׁכְן שְׁלֵא תִחְשְׁבוּ מִהָעֵתִיד, אֶלָּא
 תַּחֲיוּ בְּכֹל יוֹם וְיוֹם כְּמוֹ שֶׁהוּא, וְאַל תִּכְנִיסוּ אֶת

שמחת החיים

תקה

עצמכם כל-כך בתוך צרתכם ממה שעובר עליכם
בביתכם, ועל-ידי-זה תחיו את החיים של היום, כי
רב רבם של אלו הסובלים צרות ויסורים בתייהם,
ומרים ומרורים להם החיים, הוא רק מפני שהם
חיים עם כל האתמול ועם כל המחר, הינו כי יש
בני-אדם שהם תמיד דואגים ומצטערים מכל מה
שקרה ביום האתמול ובשבוע שעבר ובחדש שעבר
וכו', ואין יכולים לשכח איך שפגעו בהם, או
שפטרו אותם מעבודתם, או שאר מיני צרות
שעברו עליהם וכו', והם מלאים יסורים ועגמת
נפש, והמצפון הורס אותם, וממילא הם שוכחים
מהיום, היות שחיים רק עם ימי האתמול מכל מה
שקרה להם ביום האתמול וכו', וכן יש בני-אדם
שדואגים תמיד — מה יהיה מחר, ואיך יוכלו
לעבר את יום המחרת, או יש פאלו הדואגים מה
יהיה בשבוע הבא ובחדש הבא וכו', ומדמים
לעצמם כל מיני דמיונות מה יהיה כשיגיעו למקום
ההוא וכו', או כשיעשו את העסק עם פלוני וכו'
וכדומה, כל בלבוליהם רק מה יהיה ביום המחרת,
ועל-ידי-זה הם שוכחים את היום הזה. נמצא,
שאף פעם אין להם "שמחת החיים", כי החיים
אינם חיים שלהם, כי ביום הזה הם חושבים או

מֵהָאֶתְמוּל אוּ מֵהַמָּחָרָת, אֲבָל אֶת הַיּוֹם הַזֶּה אֵינָם
 מְנַצְּלִים כְּדַבְּעֵי וְכִיָּאוֹת, וְעַל-כֵּן הֵם תָּמִיד
 מְמַרְמְרִים וּמְלֵאִים דְּאָגוֹת וּמַחְשָׁבוֹת, מְבַהֲלִים
 וּמְבַלְבְּלִים בְּסִפְקוֹת מַה יִּהְיֶה וְאִיךָ יִהְיֶה, וְאֲזֵי מָרִים
 לָהֶם הַחַיִּים; וְלָכֵן, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים, אִם אַתֶּם
 רוֹצִים לְחַיּוֹת חַיִּים עֲרָבִים וּנְעִימִים, וְלִהְרַגִּישׁ
 "שְׂמֵחַת הַחַיִּים" אֲמַתִּית, עֲלֵיכֶם לְהִתְחִיל לְחַיּוֹת
 עִם הַיּוֹם הַזֶּה, הֵינּוּ לְשֹׁכַח מֵהָעֶבֶר וּמֵהָעֲתִיד,
 וְתִתְחִילוּ לְחַיּוֹת עִם הַיּוֹם הַזֶּה דִּיקָא, וְאַף שְׁגַם
 בַּיּוֹם הַזֶּה יֵשׁ לָכֶם כָּל מִינֵי צָרוֹת וְיִסּוּרִים בְּבֵית
 מֵהִילָדִים, וּמִבְּחוּץ בְּעִבּוּדָה אוּ מֵהַשְׁכָּנִים אוּ
 מִחֶסְרוֹן הַפְּרָנְסָה, אוּ כָּל מִינֵי צָרוֹת וְיִסּוּרִים
 וּמַחְלוֹת שְׁעוֹבְרוֹת עַל בְּנֵי-אָדָם, רַחֲמָנָא לְצַלָּן,
 אֲשֶׁר קָשָׁה גַם לְעֶבֶר אֶת הַיּוֹם הַזֶּה כִּי אֵי אֶפְשָׁר
 לְהִתְמוּדָד עִם כָּל הַצָּרוֹת וְעִגְמַת הַנֶּפֶשׁ וְהַיִּסּוּרִים
 וְהַדְּחָקוֹת וְהַמְרִירוֹת שֶׁל הַיּוֹם הַזֶּה בְּעִצְמוֹ, עִם כָּל
 זֹאת רְאוּ, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים, לֵישֵׁב אֶת עֲצַמְכֶם,
 כִּי עִם דְּאָגוֹת וְעִם מַחְשָׁבוֹת אוֹדוֹת צָרְתְּכֶם
 שְׁעוֹבֶרֶת עֲלֵיכֶם — לֹא תוֹשְׁעוּ, אֲדַרְבָּה תִּכְבֹּד
 עֲלֵיכֶם הַמְרִירוֹת יוֹתֵר וְיוֹתֵר, כִּי כָּל מֵה שֶׁהָאָדָם
 מְכַנִּיס אֶת עֲצָמוֹ בְּתוֹךְ צָרוֹתָיו וְאוֹכֵל אֶת עֲצָמוֹ,
 הֲרִי זֶה נִחְלָה מְרַב הַצָּרוֹת, עַד שֶׁקָּשָׁה לוֹ לְהִתְמוּדָד

עם חיי היום יום; וְעַל-כֵּן, בְּנֵי וּבָנוֹתֵי הַיְקָרִים, רְאוּ לְהִרְגִיל אֶת עֲצֻמְכֶם לְשֹׁכַח אֶת הַכֹּל, וְאַל תִּכְנִיסוּ אֶת עֲצֻמְכֶם כָּל-כָּף בַּצָּרָה, וְתִקְחוּ אֶת הַכֹּל בְּנֶגְלָה, וְאִזּוּ דִיקָא תִרְגִּישוּ "שְׁמַחַת הַחַיִּים".

ג.

בְּנֵי וּבָנוֹתֵי הַיְקָרִים! רְאוּ לְחַזֵּק אֶת עֲצֻמְכֶם בְּכֹל מִינֵי אָפְנִים שְׁבָעוּלָם, וְתִשְׁלִימוּ בִּינֵיכֶם תָּמִיד, וְתִבְרָחוּ מִכָּל מִינֵי מַחְלָקָת וּמְרִיבוֹת, כִּי הַמַּחְלָקָת מְכַלָּה אֶת הַכֹּל, וְכֹל אֵלֹה שְׁסוּבָלִים צָרוֹת וְיִסּוּרִים, זֶה רַק מַחְמַת רַבּוּי הַמַּחְלָקָת, זֶה רַב עִם אִשְׁתּוֹ וְזֶה רַב עִם יְלָדָיו, זֶה רַב עִם הַשְּׂכָנִים וְזֶה רַב עִם בְּנֵי הַמְּשָׁפָחָה, וְעַל-יְדֵי מַחְלָקָת וּמְרִיבוֹת נִשְׂרָפִים הַחַיִּים לְגַמְרֵי, כִּי הַמַּחְלָקָת נֹדְמִית כְּאִשׁ שׁוֹרֶפֶת, וּמִי שֶׁרַק נִכְנָס בְּאִיזוֹ מַחְלָקָת, מִיָּד נִשְׂרָף יוֹמוֹ, וּיְכַבֵּר מָרִים לוֹ הַחַיִּים, וְאִינוּ מִרְגִּישׁ שׁוֹם טַעַם בְּחַיָּיו, וְהוֹלֵךְ מְמַרְמֵר. וּמִכָּל שֶׁכֵּן כְּשֵׁי שׁ מַחְלָקָת בַּבַּיִת, אִזּוֹ כָּל הַבַּיִת נִשְׂרָף, כִּי הַיְלָדִים מְצַטְעָרִים מְאֹד כְּשֶׁהַהוֹרִים רְבִים בֵּינֵיהֶם, וְכֵן לְהַפּוֹף הַהוֹרִים מְצַטְעָרִים מְאֹד כְּשֶׁהַיְלָדִים רְבִים בֵּינֵיהֶם, וְכֵן הַשְּׂכָנִים מְצַטְעָרִים מְאֹד כְּשֵׁי שׁ מַחְלָקָת בְּבִנְיָן

ביתם, ויש מריבות בין הדירים, ומכל שכן
 המשפחה מצטערת מאד כשיש מריבות בין
 הקרובים, כי על-ידי-זה נגרם סכסוך שאין מדברים
 זה עם זה, ואחד אינו מבקר את לחברו, עד שכל
 החיים מתהפכים לגיהנום ממש; כי המחלקת
 והקנאה והשנאה הורסים את האדם לגמרי, עד
 שאינו מרגיש שום "שמחת החיים", וזה כלל
 הצרות שעוברות עכשו על בני-אדם, רק על-ידי
 המחלקת, שהבעל ואשתו רבים ביניהם או הילדים
 רבים ביניהם, או השכנים רבים ביניהם, או יש ריב
 במשפחה בין האחים והאחיות, בין הגיסים
 והגיסות, בין החתן לחמיו וחמותו, או הכלה עם
 חמיה וחמותה, אשר דברים אלו מצויים מאד
 בעולם, כי בדרך-כלל כל המריבות באות רק
 על-ידי אי-ישוב הדעת או מחמת עניות ודחקות,
 שאז נקטנים הדעת והמח בכל מיני דמיונות שזה
 לוקח מזה, וזה נתן לזה יותר וכו', וכך מצטערים
 על עולם שאינו שלהם, וחיים את חיייהם במרירות
 ובדכאון, ומרים להם החיים יותר מהפנות, עד שיש
 הרבה שמאחלים לעצמם את הפנות יותר מהחיים,
 מרב צרות ויסורים שעוברים עליהם, וכך עוברים
 להם החיים מדי יום ביומו במריבות ובצעקות,

שמחת החיים

תקט

כִּידוּעַ דְּבַר זֶה לְכֹל מִי שֶׁבָּקִי בְּהִנְהַגַּת הָעוֹלָם, אֵיךְ
שֶׁהָעוֹלָם מִתְנַהֵג; וְעַל-כֵּן, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים, רְאוּ
לְהִתְבוֹנֵן הֵיטֵב הֵיטֵב בְּדַבָּרִים אֱלוֹ, וְתִתְחִילוּ לְחִיוֹת
אֶת חַיֵּיכֶם בְּצוּרָה אַחֲרַת לְגַמְרֵי, הֵינּוּ שֶׁתְּרַגְּלוּ אֶת
עַצְמְכֶם לְהִיוֹת תָּמִיד בְּשָׁלוֹם עִם כָּלֶם, וְאַפְלוּ שֵׁשׁ
עוֹלוֹת גְּדוֹלוֹת, רְאוּ לְדוֹן לְכַף זְכוּת, וּמְצַדְּכֶם
תִּשְׁתַּדְּלוּ שִׁיְהִי שָׁלוֹם עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד, וְתָמִיד
רַק תִּדְבְּרוּ מִשָּׁלוֹם וְאַהֲבָה, הֵן בְּבֵיתְכֶם, הֵן בֵּין
הַשְּׂכֵנִים, וְהֵן בֵּין הַמְּשַׁפָּחָה, וְאִזּוּ דִּיקָא עַל-יַדֵּי
שְׁלֵמוֹת הַשָּׁלוֹם תִּזְכּוּ לְ"שִׂמְחַת הַחַיִּים"; כִּי אֵין
לָכֶם עוֹד שְׂמִיחָה כְּמוֹ מִדַּת הַשָּׁלוֹם, כְּשֶׁכָּלֶם תָּמִיד
בְּשָׁלוֹם, כִּי כְּשֵׁשׁ שָׁלוֹם וְאַהֲבָה וְאַחְוָה בְּבֵית, אִזּוּ
הַחַיִּים הֵם מִיִּשְׁבִּים, וְזוֹכִים לְ"שִׂמְחַת הַחַיִּים";
עַל-כֵּן רְאוּ, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים, לְקַחַת אֶת עַצְמְכֶם
בִּידֵיכֶם, וְתִשְׁתַּדְּלוּ בְּכֹל מִינֵי אַפְנִים שֶׁבְּעוֹלָם
שִׁיְהִי שָׁלוֹם בֵּינֵיכֶם, הֵינּוּ בֵּין הָאִישׁ לְאִשְׁתּוֹ,
וְאַפְלוּ שֵׁשׁ לְאֶחָד טְעָנוֹת עַל הַשְּׂנִי, צְרִיכִים לְהַדְּבַר
בִּיחָד, וּלְהַסְבִּיר אֶחָד לַשְּׂנִי אֶת נְקֻדָּתוֹ, וְלְדוֹן אֶחָד
אֶת הַשְּׂנִי לְכַף זְכוּת, כִּי מָה וְלָמָּה לְמַשׁךְ אֶת
הַקְּנָאָה וְהַשְּׂנָאָה וְהַמְּחַלְקָת וְהַמְּרִיבוֹת אֶפְלוּ לְרַגֵּעַ
אֶחָד, כִּי כָּךְ מְמַרְרִים לְעַצְמָם אֶת הַחַיִּים, וְלִכֵּן יוֹתֵר
טוֹב תְּכַף-וּמָיד לְהַשְׁלִים שִׁיְהִי שָׁלוֹם, וְאִזּוּ זוֹכִים

ל"שמחת החיים", וכמו-כן צריכים לעשות שלום
 בין הילדים, ולהשתדל לדונם לכף זכות, כי גם
 עליהם עובר מה שעובר — כל מיני צרות
 ויסורים, וצריכים להשתדל להבין אותם, ולכן
 צריכים לדונם תמיד לכף זכות, וכן בין השכנים
 צריכים לעשות כל מיני פעולות שבעולם להשלים
 ביניהם, ולא להחזיק במריבות כלל, כי כל
 המריבות באות רק על-ידי דברים קטנטנים
 ושטיות, או כשהילדים רבים ביניהם, שממחלקת
 פעוטה ההבערה ללהב יצאה, ונעשית שנאה
 כבושה עד שאין מדברים ביחד, ומתלקטים כמה
 שכנים על אחד, וכך ממררים לעצמם את החיים,
 ואין מרגישים שום טעם בחיים. ובאמת הכל הבל
 ורעות רוח, כי בשביל ריב בין ילדים אין כדאי
 להחזיק במחלוקת, אשר ממררת את החיים כל-כך,
 וכן בין אנשי המשפחה נעשות מריבות, עד שכל
 החיים ממררים, וכלם מסתובבים ברגז ובכעס
 ובדכאון, ועל-ידי-זה אין מרגישים שום "שמחת
 החיים", ואדרבה החיים ממררים מאוד מאד;
 ועל-כן ראו, בני ובנותי היקרים, לעשות כל מיני
 פעולות שבעולם להיות רק בשלום ובאהבה ואהבה
 ורעות, ולדון תמיד לכף זכות את הזולת, ותתחילו

אַתֶּם לְדַבֵּר עִם זֹלְתְּכֶם, וְעַל-יְדֵי שְׁלוֹם תִּרְגְּשׁוּ
 בְּאַמֶּת "שְׂמֵחַת הַחַיִּים" אֲמַתִּית; אֲשֶׁר־מִי שְׂמֵחַנִּים
 דְּבוֹרִים אֵלָיו בְּתוֹךְ לְבוֹ, וְאִז יִרְגֵּשׁ בְּאַמֶּת "שְׂמֵחַת
 הַחַיִּים".

ד.

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! רְאוּ לְהַחֲיוֹת אֶת עַצְמְכֶם
 בְּכָל מִיַּנִּי אֲפָנִים שְׂבָעוּלָם, וְתִשְׁלִימוּ עִם גּוֹרְלְכֶם,
 כִּי אֵין זֶה עֲצָה לְפָל כָּל-כָּף בְּעַצְבוֹת וּבְמַרְירוֹת,
 לְמַרֵּר אֶת הַחַיִּים כָּל-כָּף, כִּי חַיִּי הָאָדָם מְלֵאִים
 נְסִיווּנוֹת קָשִׁים וּמָרִים, וְאֵין לָךְ אָדָם שְׁלֵא תִעְבֹּר
 עָלָיו מְרִירוֹת דְּמַרְירוֹת, עַד שְׂמֵרֵב צְרוּתָיו כְּמַעַט
 שִׁישְׁתַּגַּע. וְכֵן צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת כָּל מִיַּנִּי פְּעֻלוֹת
 שְׂבָעוּלָם רַק לְהַחֲיוֹת אֶת עַצְמוֹ, הֵן עִם שְׂמֵחָה
 וְשִׂמְיַעַת כְּלֵי זִמְרָה, וְהֵן לְחִזְק וּלְאַמֶּץ אַחֲרֵים, הָעֵקֶר
 לְצֵאת מֵעַצְמוֹ וְלֹא לְחַשֵּׁב תָּמִיד מְצָרוּתָיו, אֲשֶׁר
 דָּבָר זֶה יָכוֹל לְהֵרֵס אֶת הַחַיִּים לְגַמְרֵי; עַל-כֵּן רְאוּ
 לְהַחֲיוֹת אֶת עַצְמְכֶם בְּכָל מִיַּנִּי אֲפָנִים שְׂבָעוּלָם,
 וְתַחֲיוּ אֶת חַיִּי הַיּוֹם יוֹם, אֲשֶׁר זֶהוּ עֵקֶר "שְׂמֵחַת
 הַחַיִּים", וְאֵין זֶה חֲכָמָה לְהַמְשִׁיךְ אֶת עַצְמוֹ אֶל
 הַצַּעַר, כִּי כָּל הַנְּמָשֵׁךְ אַחַר הַצַּעַר, הַצַּעַר נִמְשָׁךְ

אחריו, וכשאדם מושך את עצמו אחר הצער, כמעט שישתגע, והרבה רחמנא לצלן, נפלו על-ידי-זה ביאוש, עד שלא ראו פתרון רק התאבדות, רחמנא לצלן, וכל זה בא להם מחמת שלא רצו לקבל את הלמוד הזה להחיות את עצמם עם כל הטוב שיש בהם, כי בודאי בתוך הצרות והיסורים יש טוב גם-כן, ואם רק יסתכלו באמת על כל החסדים והרחמים הגמורים שעושה עמם השם יתברך, אז יכולים למצא הרבה טוב, כי יכול להיות הרבה יותר גרוע, ואף שמי שממרמר אומר שאין זה נכון, כי עדין עובר מה שעובר, עם כל זאת עליכם לחיות עם המציאות ותשמחו את עצמכם בכל מיני אפנים שבעולם, וזו היא "שמחת החיים", ואם תרגילו את עצמכם לחיות בצורה כזו, אז כל החיים ישתנו לכם לגמרי, ותזכו להחיות את עצמכם בכל מיני אפנים שבעולם.

ה.

בני ובנותי היקרים! עליכם לדעת, כי בזה העולם העקר הוא התחזקות, לחזק את עצמו בכל מיני אפנים שבעולם, ואפלו כשעוברים כל מיני

שמחת החיים

תקיג

משברים וגלים בבית, צריכים להתגבר ולהתחזק בכל מיני אפנים שבעולם, כי בלי התחזקות אי אפשר לעבור את זה העולם כלל, וכך אלו שסבלו מה שסבלו, הכל היה מפני שלא זכו להתחזק, ולהפוך מי שמתחזק יותר — מצליח יותר, ועל-כן אם אתם רואים שבני-אדם מצליחים יותר בתייהם, תדעו שיש להם מדת ההתחזקות ביותר, כי ההתחזקות זו "שמחת החיים"; ועל-כן צריך האדם לעשות כל מיני פעולות שבעולם להיות תמיד שמח ועליו, ולבל יתבלבל משום דבר שבעולם, ואפלו שעוברות עליו מריריות וקטגניות כאלו שכמעט ישתגע מרב צרות ויסורים, עם כל זאת זו עקר גדלת ישראל, כשזוכה לעבר על הכל. ורואים בחוש, שהסבה שעם ישראל נקראים עם קשה ערף, מחמת שיש להם התחזקות עצומה לדג ולקפץ על כל מה שעובר עליהם; כי כל מה שרצו אמות העולם לדכא את עם ישראל זה אלפים שנות גלותם, עם כל זאת תמיד חזרו ובנו בתי כנסיות ובתי מדרשות, מקנאות, תלמודי תורה לילדים ובתי ספר לבנות, והתחילו מחדש להפריח ולצמח ולהחזיר את היהדות בעם, כי אף פעם לא התיאשו, ועל-כן יש להם קיום, אף שפבר עבר

עליהם מה שעבר — משברים וגלים, שחיתות וגזרות רעות ומיתות משנות, עם כל זאת מרב התחזקות שנטבעה בעם ישראל, על-ידי-זה עברו על הכל; כמו-כן כל אחד בפרטי פרטיות צריך לדעת, שההכרח לו להתחזק על הכל, הינו על כל מה שעובר עליו בין בגשמי ובין ברוחני, ועל-ידי-זה דיקא יזכה להצליח בדרךכו; כי עקר ההצלחה לעבר על הכל הוא רק על-ידי מדת ההתחזקות. וצריך להיות עקשן גדול על מדת התחזקות, ולמסור את נפשו עליה. ורבנו ז"ל גלה לנו, אשר העקר מה שזכה למה שזכה, הנה רק על-ידי שחזק את עצמו, ולא הניח את עצמו לפל; על-כן ראו, בני ובנותי היקרים, לחזק את עצמכם בכל מיני אפנים שבעולם, אשר זה נקרא "שמחת החיים" — כשאדם מחזק את עצמו תמיד; אשרי מי שמחזק את עצמו, ואז יזכה להרגיש "שמחת החיים" אמיתית.

.ו

בני ובנותי היקרים! עליכם לדעת, כי האדם בזה העולם נמצא בכל פעם בסכנה גדולה, שלא

יִפֹּל בְּנוֹקְבָא דְתַהוּמָא רַבָּא, כִּי בְּנִקְל לְאַבְד אֶת
הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא גַם יַחַד, אִם לֹא יַחְזִק אֶת
עַצְמוֹ וְיַחְזִיק מִמַּעַמַּד בְּכָל מָה שְׁעוֹבֵר עָלָיו, כִּי
מִלְמַעְלָה שׁוֹלְחִים עַל הָאָדָם כָּל מִינֵי נִסְיוֹנוֹת קָשִׁים
וּמְרִים לְרֵאוֹת הַיַּעֲמַד חָזֵק בְּאַמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ
יִתְבַּרֵּךְ, שְׂזֵה כָּלֵל כָּל הַיְרֵאוֹת הַנְּפוּלוֹת שְׁעוֹבְרוֹת
עַל הָאָדָם, שֶׁהוּא יֵרָא וּפּוֹחַד מִכָּל מִינֵי מְקָרִים
רָעִים, וְאַשְׁרֵי מִי שְׁזוֹכָה לְהַחְזִיק מִמַּעַמַּד; וְעַל-כֵּן
רְאוּ, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים, לַעֲשׂוֹת כָּל מִינֵי פְּעֻלוֹת
שְׁבַעֲוֹלָם לְחִזּוֹק עַצְמְכֶם וְלֹא לְהַשְׁבֵּר מִשׁוּם דָּבָר,
רַק תִּרְגְּלוּ אֶת עַצְמְכֶם לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וּתְסַפְּרוּ
לְפָנָיו יִתְבַּרֵּךְ אֶת כָּל אֲשֶׁר עִם לְבַבְכֶם, וְעַל-יַדֵּי-זֶה
בְּאַמַּת תִּזְכּוּ לְצֵאת מִהַצָּרָה וְהַיְסוּרִים שְׁעוֹבְרִים
עֲלֵיכֶם עַכְשָׁיו. וְכָל מָה שֶׁתְּכַנִּיסוּ בְּדַעְתְּכֶם אֲמַתַּת
מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, לִידַע שֶׁהוּא יִתְבַּרֵּךְ נִמְצָא וְאִין
בְּלַעֲדָיו נִמְצָא, עַל-יַדֵּי-זֶה בְּאַמַּת תְּצַלִּיחוּ בְּחַיֵּיכֶם.

ז.

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! רְאוּ לְחִזּוֹק עַצְמְכֶם
בְּאַמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, לִידַע שֶׁהוּא יִתְבַּרֵּךְ
מְחִיָּה וּמְהִיָּה וּמְקָיִים אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, וְעַל-

יְדִי-זֶה בְּאֵמֶת תִּזְכּוּ לְ"שִׂמְחַת הַחַיִּים"; כִּי עֲלֵיכֶם
 לְהִזְהָר מְאֹד בְּכָל יוֹם וַיּוֹם לְשָׁמֵר אֶת הַזְּכוּת לְדַבֵּק
 מִחֲשַׁבְתְּכֶם בְּעוֹלָם הַבָּא, לִידַע, אֲשֶׁר יָבוֹא הַיּוֹם
 וְהַשָּׁעָה וְהָרִגַע שֶׁתִּצְטָרְכוּ לְצֵאת מִזֶּה הָעוֹלָם,
 וּלְחֹזֵר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְאִזּוּ בּוֹדֵאֵי הַפֶּחַד וְהִירָאָה
 גְּדוֹלִים מְאֹד, וְעַל-כֵּן מָה וּלְמָה צְרִיכִים לְחַכּוֹת עַד
 הַיּוֹם וְהַשָּׁעָה וְהָרִגַע הָאֲחֵרוֹן וְלִהְתַּפְחֵד?! יוֹתֵר
 טוֹב לְהִרְגִיל אֶת עֲצָמוֹ עוֹד בַּחַיִּים חַיּוֹתוֹ, בְּשָׁעָה
 שְׁעֵדִין בְּכַחוֹ וּבְבִרְיָאוֹתוֹ, לְהִזְכִּיר לְעֲצָמוֹ אֲשֶׁר יָבוֹא
 הַיּוֹם וַיִּצְטָרְךָ לְחֹזֵר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ; עַל-כֵּן מָה טוֹב
 וּמָה נָעִים כְּשֶׁעוֹד זוֹכִים בַּיּוֹם הַזֶּה לְחֹזֵר אֵלָיו
 יִתְבָּרַךְ, אֲשֶׁר זֶה עָקֵר "שִׂמְחַת הַחַיִּים", כִּי אֵין לָכֶם
 עוֹד שִׂמְחָה גְּדוֹלָה מִזֶּה שֶׁאָדָם מִכְּנִיס בְּעֲצָמוֹ אֲמִתּוֹת
 מְצִיאוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, אֲפִלוּ אִם שְׂיֹדַע שְׁפָגַם כָּבֵד בְּמָה
 שְׁפָגַם, וְנָפַל לְמָקוֹם שְׁנָפַל, וְהִתְלַכְּלַךְ בְּמָה
 שֶׁהִתְלַכְּלַךְ, וְנִתְרַחַק כְּמוֹ שֶׁנִּתְרַחַק, עִם כָּל זֹאת
 צָרִיךְ הָאָדָם לְחַזֵּק אֶת עֲצָמוֹ בְּכָל מִיָּנִי אֲפָנִים
 שְׁבַע-עוֹלָם, לְהִזְכִּיר לְעֲצָמוֹ אֶת גְּדֻלַּת רַחֲמָנוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ,
 אֲשֶׁר הוּא יִתְבָּרַךְ אָב הַרְחָמָן וּמְרַחֵם עַל כָּל
 בְּרִיּוֹתָיו, וְעַל-יְדֵי שֶׁהָאָדָם זוֹכֵה לְהַכְנִיס בְּעֲצָמוֹ
 זְכוּת הָעוֹלָם הַבָּא, שְׁסוּף כָּל סוּף יִצְטָרְךָ לְחֹזֵר
 אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, עַל-יְדֵי-זֶה תִּכְנַס שִׂמְחָה אֲמִתִּית

שמחת החיים

תקיז

בְּלִבּוֹ, שְׁזָה "שִׂמְחַת הַחַיִּים", וְלֹא יִתְפַּחַד מִשׁוּם דְּבַר כָּלָל; כִּי בְּאַמֶּת אֵין לְאָדָם לְהִתְפַּחַד כָּלָל, כִּי מָה יַעֲשֶׂה לוֹ אָדָם בְּלַעֲדֵי רְשׁוּתוֹ יִתְבַּרֵךְ, כִּי אֵין אָדָם נוֹקֵף אֶצְבָּעוֹ מִלְמַטָּה אֶלָּא אִם כֵּן מִכְרִיזִין עָלָיו מִלְמַעְלָה (חֲלִין ז:), וְאֵין אָדָם נוֹגֵעַ בְּמָה שְׁמוּכָן לְחִבְרוֹ, וְאֵין מְלָכוֹת נוֹגְעַת בְּמְלָכוֹת חֻבְרָתָהּ אֶפְלוּ כִּמְלֵא נִימָא (יּוֹמָא ל.ח.), וְעַל-כֵּן מָה וְלָמָּה לְהִתְפַּחַד מֵאַחַר?! אֲשֶׁר זֶה גּוֹרֵם אֶת הַמְתַּחֲחִים לְאָדָם, אֲבָל כְּשֶׁאָדָם מְכַנֵּס בְּעַצְמוֹ זְכוּרֹן בְּעֵלְמָא דְאַתִּי, וְתַמִּיד מְאַמֵּין בּוֹ יִתְבַּרֵךְ, אֲזִי אֵין בּוֹ שׁוּם פִּתְחָד כָּלָל, וְחַי חַיִּים אֲמַתִּיִּים, חַיִּים נְצַחִיִּים, וְאֵין עוֹד חַיִּים כְּמוֹ חַיִּי הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה; אֲשֶׁרִי מִי שְׁזוּכָה לְחִזְקָא אֶת עַצְמוֹ בְּכָל פַּעַם, לְהַכְנִיס בְּדַעְתּוֹ אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ, וּמְרַגֵּיל אֶת עַצְמוֹ לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבַּרֵךְ כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה יִמְתִּיק מִמֶּנּוּ אֶת כָּל הַדִּינִים וְהַעֲנָשִׁים הַקְּשִׁים וְהַמְרִים; אֲשֶׁרִי לוֹ בְּזֶה וְאֲשֶׁרִי לוֹ בְּכָא!

ח.

רְאוּ בְנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! לְהַחֲיוֹת אֶת עַצְמְכֶם בְּכָל מִינֵי אֲפָנִים שְׁבָעוּלָם, וְאַל תִּמְשִׁיכוּ עַצְמְכֶם

אֶל הַמְרִירוֹת וְהַצֵּעַר, כִּי עֵקֶר הַתְּחִיּוֹת הַסְּטָרָא
 אַחֲרָא וְהַיִּצָּר הָרַע הֵם מֵצֵד הַשְּׁנוּיִים, כִּי בְּאֶמֶת הוּא
 יִתְבָּרֵךְ אֵינוֹ מִשְׁתַּנָּה כָּלֵל, וְהוּא נִקְרָא הַיְיָ"ה בְּרוּךְ
 הוּא יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ, עַל שֵׁם: הָיָה, הוּהוּ וַיְהִיָּה, כִּי אֵין
 בּוֹ שׁוּם שְׁנוּי כָּלֵל, וְהוּא יִתְבָּרֵךְ אֶחָד וְאֵין יְחִידוֹת
 כְּמַהוּ, וְעַל-כֵּן כָּל מַה שֶּׁתְּכַנִּיסוּ בְּדַעְתְּכֶם יְדִיעָה זֹה,
 עַל-יְדֵי-זֶה תִּזְכּוּ לְ"שִׂמְחַת הַחַיִּים", כִּי עֵקֶר מְרִירוֹת
 הַחַיִּים הוּא רַק מֵצֵד הַשְּׁנוּיִים, שֶׁפַּעַם עוֹבְרִים עַל
 הָאָדָם יְסוּרִים וְצָרוֹת כְּאֵלוֹ, וּפַעַם עוֹבְרִים עָלָיו
 מַחֲלָקֹת וּבִלְבוּלִים כְּאֵלוֹ וְכוּ' וְכוּ', וְכָל פַּעַם נַעֲשִׂים
 שְׁנוּיִים, וְעַל-יְדֵי הַשְּׁנוּיִים וְהַסְּבוּת וְהַמְּאוּרָעוֹת
 הַחֲדָשִׁים שֶׁעוֹבְרִים עָלָיו בְּכָל יוֹם בְּכָל־לַיּוֹת
 וּבְפָרְטִיּוֹת וּבְפָרְטֵי פְּרֻטִיּוֹת, עַל-יְדֵי-זֶה נִטְרָד
 מֵעוֹלָמוֹ, כִּי בְּכָל יוֹם נִדְמָה לוֹ אֲשֶׁר זֶה הַיּוֹם אֵינוֹ
 נִחְשָׁב לוֹ לְזִמְן חַיּוֹתוֹ, וְכֵאלוֹ בְּזֶה הַיּוֹם קָשָׁה לוֹ
 לְהִתְמוּדָד עִם הַבְּעִיּוֹת שֶׁל חַיֵּי הַיּוֹם יוֹם, וְכֵאלוֹ
 בַּיּוֹם הַזֶּה אֵי אֶפְשָׁר לוֹ לְהִתְקַרֵּב אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא, וְכֵאלוֹ בַּיּוֹם הַזֶּה אֵינוֹ יָכוֹל לְהִתְפַּלֵּל אוֹ לְקַיֵּם
 אֶת מִצְוֹתָיו יִתְבָּרֵךְ וְכַדוּמָה, כָּל מִינֵי שְׁנוּיִים שֵׁשׁ
 לְאָדָם בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, וּבְאֶמֶת מִי שְׂזוּכָה לְדַבֵּק אֶת
 עֲצָמוֹ בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, יוֹדֵעַ אֲשֶׁר כָּל אֵלוֹ הַשְּׁנוּיִים שֶׁבְּכָל
 יוֹם, הֵם רַק רְמָזִים קְדוּשִׁים מִה שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-

שְׂמֵחַת הַחַיִּים

תְּקִיט

הוא מְצַמְצֵם אֶת עֲצָמוֹ מֵאִין סוֹף עַד אִין תְּכֻלִּית, וּמִזְמִין לוֹ לְאָדָם מִחֲשָׁבָה, דְּבוּר וּמַעֲשֵׂה בְּכָל יוֹם וַיּוֹם לְפִי הַיּוֹם, לְפִי הַמָּקוֹם, לְפִי הָאָדָם, וּמְרַמֵּז לוֹ בָּהֶם דִּיקָא רְמָזִים לְהִתְקַרֵּב לְעֲבוּדָתוֹ יְתַבְרַךְ; כִּי בְּאֵמֶת אִין שׁוּם מְצִיאֹת בְּלַעֲדָיו יְתַבְרַךְ כָּלֵל, וְהוּא יְתַבְרַךְ מְחִיָּה וּמְהִיָּה וּמְקַיֵּם אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, וְדוּמָם, צוּמַח, חַי, מְדַבֵּר, הֵם עֲצָם עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֹקוֹתוֹ יְתַבְרַךְ, וְהַכֹּל לְכָל אֱלֹקוֹת גָּמוּר הוּא, וְהוּא יְתַבְרַךְ מְרַמֵּז לְאָדָם רְמָזִים שִׁיתְקַרֵּב אֵלָיו; וְלִכֵּן, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים, אִם תִּזְכּוּ לְחֹזֵר בְּתִשׁוּבָה אֲמִתִּית, וְתִדְבְּקוּ אֶת עֲצָמְכֶם בְּאִין סוֹף בְּרוּךְ הוּא, אֲזַ תִּרְאוּ וְתִשְׁפִּילוּ וְתִבְיִנוּ אֲשֶׁר הַכֹּל רַק רְמָזִים מִמֶּנּוּ יְתַבְרַךְ, כִּי מִי שִׁזְזוּכָה לְהַגְבִּיָּה דַעְתּוֹ, וְלִהְבִּין אֶת הָרְמָזִים שֶׁל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אוֹ עַל-כָּל-פָּנִים מְאֲמִין בָּזֶה בְּאִמוּנָה פְּשׁוּטָה, שֶׁכָּל מֵה שֶׁעוֹבְרִים עָלָיו כָּל מִינֵי צָרוֹת וְיִסּוּרִים וְדִינִים וְקִטְנוֹת וּמְכַאוּבִים, הַכֹּל מְסַבְּבִים לוֹ סְבוּבִים אֵיךְ יִזְכָּה לְהַפִּיר אוֹתוֹ יְתַבְרַךְ יוֹתֵר, וְאֵיךְ יִזְכָּה לְהִתְקַרֵּב לְהִיּוֹת אֶצְלוֹ יְתַבְרַךְ, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִתְחַדְּשׁוֹת לוֹ יְדִיעוֹת חֲדָשׁוֹת וְהַשְׁגוֹת חֲדָשׁוֹת; אֲשֶׁרֵי מִי שִׁזְזוּכָה לְהַכְנִיס אֶת עֲצָמוֹ בָּזֶה, וְאֲזַ עוֹבֵר אֶת חַיּוֹ בְּאִפְן וּבְצוּרָה אַחֲרַת לְגַמְרֵי. וְזוֹ עֲבוּדַת הַצְּדִיקִים

הַגְּדוּלִים, שְׁכַל-כָּךְ דְּבוּקִים בּוֹ יִתְבַּרְךָ, עַד שְׁשׁוּם
 דָּבָר אֵינוֹ יָכוֹל לְשַׁבֵּר אוֹתָם, כִּי מִכָּל מַה שְׁעוֹבֵר
 עָלֵיהֶם הֵם מְחַדְּשִׁים חֲדוּשֵׁי תוֹרָה, וְזוֹכִים לְהִתְקַרֵּב
 אֵלָיו יִתְבַּרְךָ; וְעַל-כֵּן רָאוּ, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים,
 לְהִתְחַזֵּק בְּאַמוּנָה פְּשׁוּטָה, וְתַחֲזְרוּ בְּתִשׁוּבָה
 אֲמִתִּית, וְתִדְעוּ שֶׁהוּא יִתְבַּרְךָ מְחַיֶּה וּמְהַיָּה וּמְקַיֵּם
 אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, וְזֶה יִכְנִיס בְּכֶם "שְׂמִיחַת
 הַחַיִּים", וְאִם תִּתְנַהֲגוּ בְּצוּרָה כְּזוֹ — שְׁמַכָּל מַה
 שְׁעוֹבֵר עָלֵיכֶם, רַק תִּדְבְּקוּ אֶת עֲצַמְכֶם בּוֹ יִתְבַּרְךָ,
 אֲזַ תַּחֲיוּ חַיִּים אֲמִתִּים וְחַיִּים נְצַחִים, וְעוֹלָמְכֶם
 תִּרְאוּ בְּחַיִּיכֶם.

תָּם וְנִשְׁלָם, שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם !

